

HULLÁMZÓ ÉVAD: A MEDVEVÁR ÉS A SZAKADÉK A CSÚCSON

Keresztesi József: Medvevár; Szakadék; A tékozló fiú; Federico García Lorca: Vérnász; Utazás a méhem körül... és tovább – Janus Egyetemi Színház

A Janus Egyetemi Színház 2017/2018-as évada hullámzó színvonalú előadásokat hozott, az új bemutatók között volt kifejezetten kiemelkedő és erősen felejtethető előadás is. Az évad csúcsa a PTE 650. évfordulójának alkalmából írt dráma, a *Medvevár* volt. Keresztesi József művének ősbemutatóját a Pécsi Püspöki Palota kertjében tartották 2017. augusztus 31-én Kocsis Gergely rendezésében.

A drámai alapkönfliktus szerint a korszakos költő bár egész életében Itália után vágyakozik és költőként akar örökérvényű életművet alkotni, de a politikai hatalomról, a pozícióról sem tud lemondani. Nagybátyjával, Vitéz Jánossal fő szervezője a 1471-es Mátyás elleni főúri összeesküvésnek („A Jagellók jogos jussa! Jöjőj!”). Keresztesi kiváló drámája nem a dicső és hatalma, befolyása csúcán lévő Janust állítja a középpontba, hanem a bukott, és ebben a szituációban sokkal több réteget felvillantó, összetettebb karakterábrázolásra teret adó élethelyzetben lévő költőt. A történet a lázadás után játszódik, mikor Janus Medvevárra menekül, semmi dicsőséges máz nincs már rajta, csak hatalmas önérzete tart ki, státuszait elvesztette.

A végjáték helyszíne – akárcsak Janus helyzete – korántsem fényes és fényűző. Tábori körülmények között húzza meg magát a menekülő csapat, a díszletek lepattant balatoni kempinget idéznek kockás terítővel, kempingszékkal, függőággal, gázpalackon kotyogós kávéfőzővel, táskarádióval. A költő egy kék-sárga ponyvás, Pécs színeiben „pompázó” lakókocsiban húzza meg magát. A színpadkép nagyszerűen érzékelteti a menekülő csapat jövőjének bizonytalanságát, a szükséghelyzetet és a köztes állapotot: Medvevár se nem Buda, se nem Itália, de ebből a pontból látszólag még van út mindkét irányba. A tábor tétészeli egy keskeny, ledcsikkal szegett kifutó, ezen a sávon közlekednek az istenek, és avatkoznak be a halandók sorsába. Phoebus, a napisten (Tóth András Ernő) egyszerre fennkölt és harsány, hatalmas isten és közönséges műmájer, aki napszemüvegben, arany gallérban és kopott mellényben, pocakosan kempingbiciklin teker a szférák között. Mercurius (Kuti Gergely) macsó, számító, a sakkfigurák legfőbb mozgatója. A Múza (László Virág) kemény, céltudatos, modern nő, aki mégis alárendelte magát szerelmének és pártfogoltjának, Janus Pannoniusnak (Czéh Dániel). Sajnos a László Virág és az egyszerű szolgálólányt nagyon szórakoztatóan alakító Vlasits Barbara közötti dinamika sokkal jobban működik, mint a Múza és Janus közötti kémia, ezzel pedig a dráma egyik fontos mozgatórugója válik súlytalaná. Ezt ellensúlyozza Ágoston Gáspár kiváló alakítása Mátyás király szerepében, mellyel főszereplővé lép elő. Mátyás itt nem egydimenziós népmesei hős, Keresztesi remekül építi fel a király végtelenül manipulatív és önhitt karakterét az őt övező legendás történetekből és fordítja is egyben ki azokat. „Ha egy uralkodót »igazságosnak« neveznek, arra érdemes odafigyelni. És vigyázni vele. Amiképp a »hős« nevet az a király érdemli ki, aki jól forgatja a kardot, úgy az »igazságosat« az, aki az igazsággal bánik ügyesen.” A dráma olvasható újabb Mátyás-meseként is, melyben az álruhás király igazságot szolgáltat és sokadszorra is rendet teremt a világban. Az új rend-

del azonban nem mindenki elégedett: a rendteremtésnek passzív elszenvedője, és nem aktív aktora Janus, aki a végjátékban már nem kerül igazi döntési helyzetbe. Janust a Corvinák őrzőjeként központi könyvtárossá degradálná Mátyás, a deus ex machina csak szellemi örökségét tudja már megmenteni. Az előadás egyik csúcspontja a dölyfös és sértődött Janus és az übercool Mátyás szellemi párbaja, a másik pedig az a mágikus és pszichedelikus jelenet, mikor Mercurius a Múzsát Hunyadi Mátyás fejébe kalauzolja, reflektorral világítva meg gondolatait.

A budapesti Katona József Színház Jászay-díjas színésze, a Színművészetin is tanító és rendező Kocsis Gergely először dolgozott a JESZ-szel. A PTE 650. évfordulójára készült előadáson érződik, hogy biztos kézzel nyúlt a Keresztési-szöveghez és a társulathoz, friss és aktuális előadás született mindenféle felesleges ünnepélyes hagymáz nélkül. A gyönyörű szimbólumrendszerrel felépített, a különböző nyelvi regiszterekkel is nagyszerűen operáló, a mitológiai elemeket a kiszólásokkal és aktualizálással egyensúlyban tartó *Medvevárban* Callisto és Arcas, a Nagymedve és a Kismedve mitológiai történetétől indulunk, a csillagoktól pedig csillagokig érkezik el a keserédes dráma. Janust elbocsátja szolgálatából a Múzsza, aki Mátyás mellé szegődik Buda felvirágoztatásáért. Janus földi élete véget ér, dicsősége a csillagok között ragyoghat.

Medvevár, avagy tragikomédia a pannóniai Janus püspök végső futásáról és elragadtatásáról. Írta: Keresztési József. Rendező: Kocsis Gergely. Szereplők: Czéh Dániel (Janus Pannonius költő és kegyvesztett főpap), László Virág (Múzsza, a művészetek és tudományok istennője, 9 in 1), Kuti Gergely (Mercurius, isteni hírnök és lélekvezető), Ágoston Gáspár (Hunyadi Mátyás, magyar király, eleinte pásztor képében), Vlasits Barbara (Nona, cselédlány), Pásztó Renáta (Decima, szakácsnő), Zakariás Máté (Castor, zsoldos), Szabó Márk József (Pollux, zsoldos), Tóth András Ernő (Phoebus, napisten), Inhof László (Thuz Osvát, zágrábi püspök), Inhof Kornél (Thuz János, horvát bán). Rendezőasszisztens: Hetesi Júlia. Látvány: Kuti Letícia. Jelmeztervező: Herczig Zsófia. Zene: Rozs Tamás. Műszak: Tolnay Donát, Fehér Zsombor. Bemutató: 2017. augusztus 31.

*

A *Szakadék* című „szabadulástechnikai játékot” Funk Iván rendező és a színészek együtt dolgozták színpadra. A dráma a végpontról, a tragédia utáni kihallgatáson indul, így a két tanú szemszögéből, visszaemlékezéseik alapján bomlik ki a múlt, és a bűntényhez vezető történetzálak és a szerelmi háromszög. A színpadkép egyszerű, a háttérben a rendőrségi iroda íróasztallal, laptoppal és két székkal, az előtérben jobbra és balra egy-egy asztal és székek. Az egyik modern üvegasztal, a másik kockás terítős, egyszerű darab. Amikor a két pár élete összekapcsolódik, mindig középen jelenik meg az új, közös és köztes tér, kocsmá, Starbucks vagy egy olcsó motel képében. A helyszínváltásokat vetített háttér is jelzi, amely meglehetősen felesleges, a jól tagolt és átlátható térben minden néző pontosan elboldogul, a Pinterest-képgyűjtemény jellegű háttérképek sem hangulatában, sem funkcionálisan nem tesznek hozzá az előadáshoz, gegnek pedig nem elég erősek a kávéról szóló motivációs szövegek vagy a fali áldás.

A rendőrségen két férfit hallgatnak ki és meg, akik társadalmilag rendkívül távol állnak egymástól, amit a rendőrő (Várnagy Kinga) érzékeltet is minden gesztusával és megszólalásával; az egyikük Wolf, a büntetett előéletű pitiáner bűnöző (Szabó Márk József), a másikuk a topmenedzser Némedy Vilmos (Zakariás Máté). Wolf várandós élettársát (Hollósi Orsolya) megölték, Némedy felesége (Farkas B. Szabina) pedig eltűnt. A két pár története filmszerű snittekben bontakozik ki, hol a lepukkant lakás konyhájában, hol a rózsadombi villában játszódó párkapcsolati jeleneteket láthatjuk, mintha az emlékek között tévkapcsolóval válthatnánk. A párhuzamos történetekben mintha két mindenben ellenté-

tes, reciprok világ jelenne meg, ami az egyikben jelen van, a másikban hiány, és fordítva. Wolfék szegénységben és kiszolgáltatottságban élnek Etelka kisbolti pénztárosi fizetéséből, kapcsolatuk szenvedélyes, harsány és szeretetteli, a felelősséget vállalni nem tudó, gyermeki karakterű Wolf pedig megtudja, hogy Etelka gyermeket vár. Wolf gyakran kihasználja élettársa naivitását és manipulálhatóságát. Némedyék biztos egzisztenciával és komoly karrierrel rendelkeznek, ám kapcsolatuk *A szolgálólány meséjét* idézi: a kezdetektől pszichopatának tűnő férj terrorizálja teherbe nem eső, mozgó méhként kezelt feleségét, aminek fő szimbóluma az algaevés. Mivel a férfi szerint az alga segíti a fogamzóképeséget, visszatérő hatalomgyakorlási gesztusa a nő algával etetése, mely a darab egyik csúcspontján fizikai erőszakba torkollik. A szereplők közötti viszonyrendszer remekül ábrázolt, a párbeszéd pedig többnyire élők és kellő humorral ellensúlyozzák a végig fenntartott, a kapcsolati dinamikákból eredő feszültséget. Ki kell emelni a két fő női karakter alakítását: Farkas B. Szabina nagyon érzékenyen fogja meg az elnyomott, bántalmazó kapcsolatban élő, szeretetre és elismerésre vágyó modern, nagyvárosi nőt, aki komoly utat jár be az előadás folyamán a teljes bezárkózástól és elnyomottságtól az akarata érvényesítésén át a bántalmazás ördögi körének megtöréséig. Hollósi Orsolya szintén kiváló Etelka szerepében, a nagyszájú telepi lány megformálása Stefanovics Angéla hasonló alakításait idézi, és bár nehéz feladat, csak ritkán billen át karikatúrába. Az előadás problematikája inkább a szintén jó alakítást nyújtó férfi szereplők karaktereinek eltúlzásában van: míg papíron Wolf az ördögi és Némedy az angyali figura, valójában a néző szimpátiája az első pillanattól fogva Wolfé, aki félrelépése és hazugságai ellenére annyival pozitívabb hősként van beállítva, hogy a nyomozás elveszíti súlyát és értelmét, hiszen a két párkapcsolat és a férfikarakterek személyiségrajza, valamint megnyilvánulásaik alapján tökéletesen megjósolható, ki követte el a bűncselekményt. Így a jó ritmusú, dinamikus és a néző figyelmét fenntartani képes előadás vége semmilyen meglepetéssel nem szolgál sajnos, nincs igazi csattanó és katarzis, mely a karakterek finomhangolásával és kevésbé szélsőséges ábrázolásával elérhető lett volna.

Szakadék (nyomozati szembesítés egy részben). Rendezte: Funk Iván. Szereplők: Zakariás Máté (Némedy Vilmos), Farkas B. Szabina (Némedyné Nagy Olga), Hollósi Orsolya (Szabó Etelka), Szabó Márk József (Wolf Antal), Várnagy Kinga (Nyomozónő). Műszak: Tolnay Donát, Kocsis István. Bemutató: 2018. május 6.

*

A tékozló fiú színrevitelének apropóját Tóth András Ernő rendező számára a reformáció 500 éves évfordulója adta. Az egyik leghíresebb krisztusi példázatot járja körül a társulat Biblia-tábort idéző formában. A színpad egyik végében foglal helyet a zenekar, velük szemközt pedig egy nagy kivetítőn láthatók a bibliai idézetek, melyek az adott jeleneteket magyarázzák. A térrendezés viszont nem sikerült jól, a szélen elhelyezett faoszlopok kitakarják a nézők elől a szövegeket és a zenekart is, a körben ülő társulati tagok helye pedig állandó, így a mögöttük ülő nézőknek a szereplők egy része végig háttal ül, mikor nem középen zajlanak a történések. A darabot a zenekar vezeti fel a tékozló fiú történetének elmesélésével, ami az előadás egészét szemlélve meglehetősen didaktikus és redundáns gesztusnak tűnik, hiszen az ismert történet majd a szereplők által is megelevenedik látzólag modernizálva, ám valójában szinte változatlan formában. A zenekar egyetlen szerepe a hangulatfestés, ám a gitárral kísért, sokszor szavanként vagy mondatrészenként aláhúzott, középiskolás hangvételű monológok inkább komikus hatást keltenek és a fiatalokat célzó vallási körök esetlen zenei gesztusait idézik, mintsem valódi hangsúlyt kapnának. Az előadás a tékozló fiú történetéből és az azt megszakító kibeszélő körös, osztályfő-

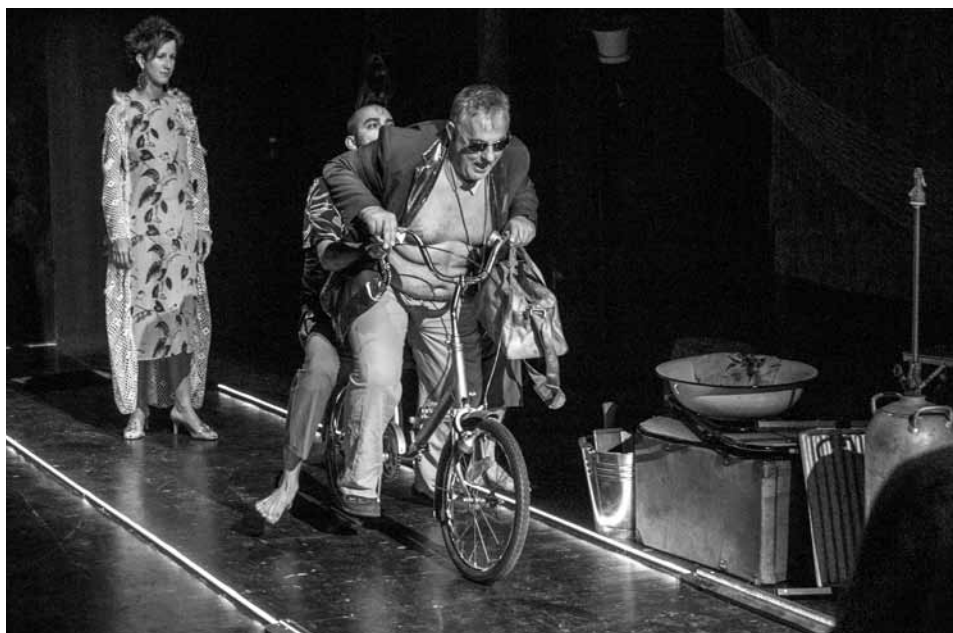
Keresztesi József: Medvevár...

Keresztesi József: Medvevár...

Keresztesi József: Medvevár...

Keresztesi József: Medvevár...

Szakadék

Szakadék

Szakadék

Szakadék

női órás megbeszélésekből épül fel. A darab középpontjában a bűn, a bűnbánat és a bűnbocsánat kérdése áll, de a szereplők megszólalása mind mesterkéltnél, vagy biblikus hangvételnél, vagy az ábrázolt korosztály beszédmódjától erősen eltérő, papírszagú monológ. A fiatalok által felvetett kérdéskörök kitárgyalása is meglehetősen sablonos gondolatfolyamokban történik, az eredetiség hiányát pedig nem ellensúlyozza a közben zajló bibliai parafrázis-történet sem. Utóbbi mélypontján a pénz eltékozlása egy buliban történik, ám a szóragozó fiatalok mintha egy vallási szektából léptek volna elő, és fogalmuk sem lenne, milyen egy valódi parti, amiről nem könyvekben olvastak. A „buli” kötelező kellékei a cigi, a hangos zene, a teátrális pénzszerzés, üvegből ivás, a random smár és (nem tévedés!) a konfettiszerzés. A hitetlen és nevetséges, „romlott éjszakai életet” egy feleslegesen brutális erőszakjelenet követi művérrel és a tétkozló fiú főként fizikai bántalmazásával. A tanórai hangulatot tovább fokozza a darab végén a festményelemzés, mely egy szó szerint felolvasott tankönyvi szöveg. Az előadás fő hibája a mesterkéltség és a didaktikuság, az izgalmas, univerzális és mindig aktuális kérdésekre nem történik valódi személyes reflexió, betanult szövegek felelnek betanult szövegekre, ez pedig nehezen indít el bármiféle továbbgondolást a nézőben.

A tétkozló fiú (protestáns iskoladráma). Rendezte: Tóth András Ernő. Szereplők: Benkó Luca, Háber Krisztián, Inhof László, Jóna Lilla, Kopa Marcell, Major Ágnes, Mekis Flóra, Mészáros Dávid, Pásztor Renáta, Pópa Máté, Somogyi Bianka, Szabó Márk József, Tál Achilles. Rendezőasszisztens: Farkas B. Szabina. Jelmeztervező: Herczig Zsófia. Zene: Gácsik Dénes Frigyes. Műszak: Tolnay Donát, Kocsis István. Bemutató: 2018. március 25.

*

Federico García Lorca *Vérnászát* Mikuli János állította színpadra 2017 őszén. Az előadás felütése erőteljes és baljós: a vak Halál figurája vonul át a játéktér háttérében, jelezve, hogy a veszteség jelen van, kézzel fogható, és az előttünk kibontakozó történetben mindent ő ural, valójában ő a dráma főszereplője. Az első jelenet ezt az érzetet tovább növeli, a hosszúság némaság után feszültségteljes párbeszéd zajlik anya és fia között. Az Anya (Pásztor Renáta) feldolgozatlan gyászja férje és elsőszülött fia elvesztése miatt felülír minden más megjelenő érzést és történést, Pásztor Renáta játéka pedig úgy emelkedik ki a többi alakítás közül, hogy az ő múltba kapaszkodása és traumája dominál minden egyéb történetszál felett, konstruálva az egész előadást, és elvéve a hangsúlyt a drámai konfliktusról. Az Anya úgy működik, mint egy fekete lyuk, amely elnyel minden fényt és értelmetlenné tesz minden vágyat, reményt: mellette a többi szereplő érzelmei súlytalannak tűnnek vagy meg sem jelennek, fia, a Völegény (Glázer Bálint) kissé esetlen szerelme és vágyakozása hiábavalóság, a múltbéli tragédia mintha megdermesztette volna ezt a világot, a Halál árnyékából senki sem tud kilépni. Az esküvőig tartó jelenetek statikusak, nagy részük padon ülő színészek párbeszéde, akik nem érintkeznek, világaik nem kapcsolódnak. A Leonardo (Pópa Máté) és felesége (Somogyi Bianka) között megjelenő konfliktus ábrázolása egysíkú, céltalan ordítózás, a jelenetben először feltűnő férfi pedig szélsőségesen negatív színben tűnik fel, a gonosz megtestesítőjeként, mintha csak a családja minden bűnét benne látó Anya szemszögéből szemlélnék a szereplőt. Az esküvő és a lakodalom dinamizmust hoz az addigi statikusság helyett, a Menyasszony (Faa Eszter) vívódása és kételyei viszont sokkal jobban kirajzolódnak a Barátnővel (Mekis Flóra) közös jelenetben, amely a készülődés fájdalmát és ambivalens voltát érzékelteti, mint a két régi szerelmes, Leonardo és a Menyasszony találkozásokor, a romboló természetű, szangvinikus fiú ábrázolásakor alig jelenik meg érzélem az uralkodási és birtoklási vágyon kívül. A lakodalom a háttérben zajlik, a jelmezekkel szépen illusztrált spanyol légkört azonban megtöri az

amúgy hatásos zene, főleg a csujtogatás és a dülöngélős, topogós, magyar lagzikat idéző tánc az, ami erősen rombolja az addig kialakított atmoszférát. A menyasszony megszökése utáni felfordulást a szereplők kaotikusnak és kétségbeesettnek szánt szaladgálása érzékeltetné, de az összhatás inkább komikus lesz, ahogy a menekülés-üldözés epizódjai is. Ezt a hatást elsősorban a tropikáriumokat idéző hangeffektusok adják, és a Halál újbóli megjelenése sem segít: míg a nyitójelenetben félelmetes és baljós, másodsor, bár a koreográfia kifejezetten szép és kidolgozott, a zs-kategóriás horrorfilmeket idéző sátáni nevetés kifordítja a jelenetet és elidegeníti a nézőt a látottaktól. Hogy a veszteség és tragédia mégis súlyt kap annak ellenére, hogy a két férfiszereplő, Leonardo és a Vőlegény súlytalan, érzelmeik pedig kevéssé ábrázoltak, arról ismét Pásztó Renáta gondoskodik: a zárójelenetben az újbóli anyai veszteség és tragédia átütő, minden más fájdalmat felülír, ahogy az előadás legelején, a kórus kántálása pedig ezt a hangot erősíti fel és teszi univerzálissá.

Vérnász. Írta: Federico García Lorca. Fordította: Illyés Gyula. Rendezte: Mikuli János. Szereplők: Pásztó Renáta (Anya), Glázer Bálint (Vőlegény), Inhof László (Apa), Faa Eszter (Menyasszony), Rab Alexandra (Anyós), Popa Máté (Leonardo), Somogyi Bianka (Feleség), Mekis Flóra (Barátnő), Hetesi Júlia (Szomszédasszony), Kopa Marcell (A halál [mint koldus]), Mészáros Dávid (Első vőfély), Gácsik Dénes (Második vőfély). Rendezőasszisztens: Major Ágnes. Jelmeztervező: Herczig Zsófia. Zene: Kopeczky Péter. Műszak: Tolnay Donát, Fehér Zsombor. Koreográfia: Hágen Zsuzsa. Bemutató: 2017. október 29.

*

Utazás a méhem körül... és tovább címmel kortárs táncszínházi előadást mutattak be március 9-én Hágen Zsuzsa rendezésében, melynek a JESZ befogadó színházként adott otthont. A darab a feminista diskurzussal több ponton párbeszédbe lépő ösztönművészeti előadás, ám addig nem jut el, hogy a nők levessék a férfinézőpontú, negatív szemléletet, a kétpólusú, hierarchizált szimbolikus mező az előadásban konstans, a férfi pedig sokszor igencsak démonizált képen jelenik meg.

A darab erősen hospitalizáló környezetben játszódik, a színpad közepén egy hosszú, lepellel lefedett (múttó)asztal, rajta hat nő egyszerű, fehér lepelruhában, mely szintén a kórházi hangulatot erősíti. A fehér lepleken törzsi jelek: piros festékekkel rajzolt kör, átlós vagy vízszintes vonal, karmolásnyomok. A test mint írható felület, szöveg jelenik meg (Foucault, Butler), az írás viszont fájdalmas és letörölhetetlen, vérrel íródott. A sematikus szimbólumok asszociációs láncot indítanak és felbélyegzik a nőket: terméketlen, kikapart, terhes, túl a menopauzán. Az egyszerű és hatásos, letisztult díszlethez nehezen illeszthető a kétoldalt megjelenő selymfestmények, melyek Melegh Andrea, az egyik szereplő munkái, ezek inkább egy kiállítás darabjai, mint az előadás szerves részei, a kizárólag dekoráló hatást tovább erősíti, hogy semmilyen funkciójuk nincs azon kívül, hogy néha a szereplők elmennek alattuk, arcukkal érintve a selymet.

A beauvoir-i gondolat, mely szerint senki nem születik nőnek, hanem azzá válik, megjelenik, a szereplők közötti korkülönbség meghatározza a helyüket is a rituális ismétlődés ívén. A legfiatalabb lány (Horváth Réka) a sarjadó, naiv és kiszolgáltatottságot hozó szenvedéllyel átítatott nőiség és a gyermeklét között mozog, Markó Éva anyja és femme fatale egyszerre, Hágen Zsuzsa az érett és kiábrándult asszony, míg Füst Molnár Éva zárja be a kört egyszerre bölcs és már gyermekibe visszahajló figurájával. Ezzel a női testet a közép-pontba állító darabban a társadalmi sémák kényszerítő ereje és a ritualizáció, valamint a ciklikusság megjelenik, ám a férfiak és nők között húzóódó, élesen felrajzolt demarkációs vonalat egyik fél sem képes áttörni, a „méhében gyökerezettek” állandósult szerepe pedig a hatalomért folyó harcban az áldozaté.

Az egyes női tapasztalatok megjelenítése általában nyomasztó, a nők alapvető szabadságából nem sokat érezni, inkább a patriarchális keretek fogságából és a férfiperspektívából látjuk a szereplők megnyilvánulásait. A legerősebb és leghangsúlyosabb egyértelműen a tánc az összművészeti darabban, a preverbális eszközökkel sokkal hatásosabban írják le a testi és lelkiállapotokat, mint a verbalitással. Az előadásban megjelenő szövegek monológok, melyek nagyon különböző regiszterekből szólalnak meg, nagy részüket Füsti Molnár Évától halljuk (sajnos papírból felolvasva, ami kizökkenti a nézőt az előadás ritmusából), akinek szerepéből adódóan egyfajta bölcsességként, általános érvényű élettapasztalatként jelennek meg, mely a ciklikusság alapján az összes női szereplőre érvényes vagy érvényes lesz. A zene (Felcser Judit) pedig szintén inkább hangulatfestő, borongós-bús hangulatával többször a tábortűz körüli zenélést idézi. Míg a festés mint test-jel kifejezetten hatásos és jól működik, addig a háttérben többször vásznat ragadó Melegh Andrea élő festései igazából nem tesznek hozzá az előadáshoz, mivel a kis keretekben nem születik látványos mű, a férfi szereplő (Bognár Csaba) belépésével is csak a megalázottság és alárendeltség újabb epizódja lesz a festménybe belerajzolás gesztusa.

Az előadás első fele nagyrészt női szenvedéstörténet, az egyetlen pozitív kép a naiv és rajongó, szerelmes fiatal lányé, ám sajnos a darab alkotta kereteken belül az ő későbbi szenvedése és csalódása is előre jelezhető. A második részben előlép a férfi is, akinek alaköltése mintha minden földi rossz megtestesülése lenne: a férfi meghódíthatatlan, anyuka kicsi fia, végtelenül pökhendi és arrogáns, agresszív állat. Egyetlen jó momentum a kislánnyal való játék, de a következő jelenetekben apaként is elbukik, a remény csíráját is elfojtva. Az indulatokat végül meglehetősen kiszámítható és nevetséges módon a férfi vízzel való leöntésével vezetik le. Szintén nem tesz jót az előadásnak az, hogy a második etapban a nők újabb kellékeket vonnak be az addigi minimalista eszköztárba, a flamenco-táncos kendőt kap, a kislány kezelábast és kismacit, a festőnő sálát a nyakába, mindezzel nagyon didaktikussá téve és szájba rágva az eddig is egyértelmű szerepeket.

Az *Utazás a méhem körül... és tovább* című előadás a sok kifejezetten hatásos, főleg mozgásszínházi pillanat ellenére a különböző női szerepeket legtöbbször sablonosan, kevés eredetiséget mutatva ábrázolja, ezzel az árnyalatok elvesznek, és inkább megosztó értelemben vett „feminista pamflet” lesz a darabból, mint valódi utazás a nőiség misztériumába.

Utazás a méhem körül... és tovább (Innovatív kortárs táncszínházi előadás). Rendező, koreográfus: Hágen Zsuzsa. Szereplők: Füsti Molnár Éva, Hágen Zsuzsa, Horváth Réka, Markó Éva, Melegh Andrea, Bognár Csaba. Zene: Felcser Judit. Jelmezterv és kivitelezés: Gulyás Gabriella. Konzulens: Hegedűs Sándor. Műszak: Tolnay Donát, Fehér Zsombor. Bemutató: 2018. március 9.

A tékozló fiú

A tékozló fiú

A tékozló fiú

A tékozló fiú

Federico García Lorca: Várnász

Federico García Lorca: Várnász

Federico García Lorca: Várnász

Federico García Lorca: Várnász